

De uitkijk slaakt een kreet.

Stippen in de lucht komen dichterbij en worden vogels.
De apen grijpen stokken, stenen, alles waar ze maar
de hand op kunnen leggen.

Luid gejuich.

Een van de vogels tuimelt krijsend uit de lucht.

- Ik heb hem geraakt! Het beste stuk is voor mij!
- Een hap veren kun je krijgen! Het was *mijn* steen!
- De *mijne*! Jij gooide een meter naast! Minstens!
- Hier die vogel! Ik heb net zo veel honger als jullie! *Meer!*

Een dreunende stap, een machtige brul.

De apen stuiven uit elkaar.

‘De helft is voor mij. Morgen beslis ik wie de andere helft krijgt. Of wat ervan over is.’

Opperaap heeft gesproken. Hij is de grootste, de sterkste. Niemand twijfelt aan zijn wijze beslissingen. De apen stoppen de vogel in een kooi en gaan slapen. Als ze niet kunnen eten, kunnen ze er tenminste van dromen.